

INTERLAKEN

Canyoning är en riktigt adrenalinframkallande aktivitet. Långa rutschturer nerför branta bergssluttningar är en del av det, höga hopp och repelleringar nerför vattenfall är andra.

INTERLAKEN

Känslan av upphetsning blandas med obehag när jag tittar neråt. Det är som att en inre röst skriker för full hals och försöker göra sig hörd över bruset från vattnet som forsar ner för klipporna runtomkring mig. "Nej, stanna, gör det inte", skriker den.

Text: Anders Königsson
Bild: Patrik Lindqvist

SCHWEIZ MESTA ÄNENTYRSORT

Ovan: Det finns gott om bra kajakpaddlingsvatten runt Interlaken. Här är det Simon Hirter, känd Schweizisk kajakpaddlare som navigerar fram mellan stenarna.
Nedan: På flera ställen under canyoningen måste man hålla armar och ben korsade för att inte slå i dem och göra sig illa när man susar nerför vattenfallen.

DET ÄR DE GRUNDLÄGGANDE instinkterna, de som handlar om att överleva och som säger att man ska undvika extrema situationer, som försöker komma fram. Att kasta sig ner för ett vattenfall, som är uppemot tio meter högt och där man bara har max ett par meter att landa på, är just en sådan situation.

– Ställ dig på min vänstra fot med din högerfot och ta spjörn mot den.

Guiden Tim Fool försöker låta så vänlig som möjlig och hans australienska dialekt, som obevekligen får en att tänka på värmande sol och långa, vita stränder, hjälper till med det. Men samtidigt har han ett bestämt tonfall när han ger instruktioner och det är helt förståeligt. Varken han eller någon av de andra guiderna vill att någon ska kunna missförstå någon av instruktionerna eller göra något fel. Det här är helt enkelt fel plats för sådant.

Jag gör som han säger, tar ett kliv framåt och ställer min ena fot på hans fot.

– Hoppa nu bara rakt ut. Ta inte i för mycket för då kommer du för långt och kan slå i klipporna under vattnet. Bara ett lätt hopp rakt ut i luften. Håll armarna mot bröstet och så har du böjda ben när du landar om du skulle komma ner till botten. OK är du beredd?

Jag nickar som svar på hans fråga utan att se på honom. Min blick är istället stint fäst rakt ner mot vattenytan långt, långt där nere. Vattenmassorna som forsar ner bildar ett vitt skum som täcker ytan och det gör att man inte har en chans att se vad som döljer sig där under. Området jag ska landa på är dessutom helt galet litet. Nervositeten och känslan av obehag växer sig snabbt starkare än upphetsningen.

Vad menar han med att jag kan komma ner till botten? Hur djupt är vattnet egentligen och hur stor koll har de på att det inte finns några klippor precis där jag ska landa?

– Nu, kör!

När han hojtar ut sitt kommando släpper jag de frågor som snurrar runt i huvudet och de instinkter som förgäves försökt

»Jungfrauoch är en spektakulär plats, listat som ett världsarv av Unesco.«

varna mig och tar ett steg rakt ut i luften.

Det första som sker när mina fötter lämnat klippan är att känslan av att falla blixtnabbt sprider sig från magen och ut i resten av kroppen. Sen är det som att hans instruktioner får kroppen att gå på autopilot, armarna korsas över bröstet och benen böjs.

Bara ett ögonblick senare klyver jag ytan och omsluts av det kalla vattnet. Allt går väldigt fort och jag hinner knappt tänka att jag är under vattenytan förrän huvudet poppar upp igen och tunga droppar från fallet börjar smattra mot hjälmen.

Den kraftiga strömmen vill föra mig med nerför nästa vattenfall som är ännu högre och som förmodligen skulle ta mig bort från jordelivet, men guiden som står där och ska förhindra just det stoppar mig och säger att jag snabbt klättra upp på klippan bredvid. Jag gör som han säger och vänder sen huvudet uppåt och tittar hur det går för de andra.

Nästa man i vår grupp gör sig redo och trots att det är en bra bit upp dit kan jag se hur hans kropp är spänd och i hans inre verkar samma tvivel finnas som fanns hos mig. Han står och stirrar neråt, men så slänger han sig plötsligt ut från klipporna.

Det gick bra för mig och förhoppningsvis går det lika bra för honom och för resten av gruppen, tänker jag medan jag ser hur han faller.

Sen, när det här stora hindret är överbryggt, väntar nästa och sen nästa. Vi har redan hållit på ett bra tag och totalt är det nästan tre timmar av strapatser, genom den branta ravinen, som vi måste klara oss genom innan vi är nere. Då ska vi ha repellerat ner för höga vattenfall, hoppat och glidit på klippor, åkt rutschkana nerför långa, branta klippskrevor, vadat, simmat och mycket annat. Det är en lång, tuff väg ner och det får en att inse att canyoning inte är något för den som är räddhågsen.

INTERLAKEN HAR KOMMIT att bli Europas

Jungfrauoch liknar mest en futuristisk rymdbas där den ligger högt uppe på bergstoppen.

äventyrshuvudstad. I dess omgivningar finns i stort sett allt man kan tänka sig när det gäller äventyrsaktiviteter: fallskärms-hoppning, skärmflygning, hängflygning, extremkajak, forspaddling, klättring, isklättring och glaciärvandring är bara några av de många aktiviteterna.

Det vackra bergslandskapet erbjuder även mycket bra möjligheter till vandring och det finns många leder i bergen runt Interlaken. Eftersom den lilla staden ligger inklämd mellan de två sjöarna Brienz och Thun finns också båturer och bad som alternativ för de som vill ta det lite lugnare.

En annan attraktion i Interlakens omgivning är vattenfallen. Det finns både vattenfall som störtar ner för berg och klippor och det spektakulära glaciärfallet i Lauterbrunnen, några kilometer från Interlaken.

Alla möjligheter till äventyr och rekreation och de vackra omgivningarna gör Interlaken till en mycket välbesökt turistort och folk

kommer dit från hela världen. Speciellt populär är orten bland turister från Japan och östra Asien, men det är också många från Indien och förmögna människor från den arabiska halvön som lockas dit.

Det är två olika typer av turister som söker sig till Interlaken, de äventyrslystna och de mer förmögna. Att det är många välbärgade som söker sig dit syns också i stadsmiljön. Det finns många affärer som säljer dyra klockmärken och smycken och även ett kasino.

Det den typen av turister ofta väljer att göra är att ta en tur upp till Jungfrauoch, en väderstation som blivit en världsattraktion.

TÅGET SNIRKLAR SIG UPP för de branta bergssidorna och landskapet utanför fönstret ser ut att vara hämtat från sagorna. Jag och fotografen Patrik Lindqvist sitter där i vagnen och småpratar samtidigt som vi bedåras av utsikten.

Vi har redan klättrat upp en bra bit och nu väntar en drygt en mil lång tunnel genom berget innan vi når fram till vår slutliga destination, Jungfrauoch Europas högst belägna järnvägsstation som ligger 3 454 meter över havet.

Jungfrauoch är mycket välbesökt, varje år är det omkring två miljoner människor som åker upp dit och trots att det är i oktober och i slutet av säsongen så är vår vagn nästan full.

NÄR VI KOMMIT FRAM tar vi en promenad på snön som ligger där uppe året runt samtidigt som vi tittar upp mot själva väderstationen. Det är en ganska märklig syn med konstruktionen av stål, betong och glas som desperat ser ut att försöka klamra sig fast på en spetsig bergstopp, omgiven av snöklädda berg och glaciärer.

Jungfrauoch är en spektakulär plats, listat som ett världsarv av Unesco.

Inne i berget, under själva väderstationen, kan man bland annat se isskulpturer och utanför kan man ta en tur i hundslåde eller åka sommarskidåkning på glaciären, men det är framför allt de vackra omgivningarna som gör besöket till ett minne man inte glömmet i första taget.

Samtidigt är det ganska turistigt och inte alls något som får adrenalinet att pumpa så för äventyrstörstande resenär som oss börjar längtan efter sådant snart pocka på igen.

Ovan: Landskapet är spektakulärt när man cyklar mountainbike i bergen runt Interlaken.
 Nedan tv: Det går undan när Thomas Tödtli, som tillhör den schweiziska eliten i Downhill och Four Cross, susar ner för backarna.
 Nedan th: Det gäller att hålla tungan rätt i mun när man tar sig fram på smala järnstag och har hundratals meter med bara luft under sig. Här är det artikelförfattaren som försiktigt tar sig fram.

»Via Ferrata innebär att stegjärn, stegar och stålvajrar är fästa i berget och på så sätt kan någon utan klättererfarenhet ta sig fram längs lodräta bergsväggar.«

DAGEN EFTER GÅR PATRIK och jag upp tidigt och efter en tur upp med en kabinbana står vi i byn Gimmelwald och tar på oss klätterselar och lite annan utrustning. Vi ska prova något som jag är helt novis på, Via Ferrata.

Via Ferrata är italienska och betyder väg av järn. Sporten kommer ursprungligen från Dolomiterna där det togs fram under första världskriget för att underlätta för soldaterna i de branta bergen.

Via Ferrata innebär att stegjärn, stegar och stålvajrar är fästa i berget och på så sätt kan någon utan klättererfarenhet ta sig fram längs lodräta bergsväggar.

Rutten är först ganska enkel, men när vi har gått en bit kommer vi till det allra svåraste partiet och där tvingas man kämpa emot allt vad eventuell höjdskräck heter. Vid den mest utsatta punkten tittar jag ner över axeln och inser att det inte något annat än luft under mig. Det är en svindlande känsla att stå där på ett stegjärn och titta hundratals meter rakt ner på de små, små byarna nere i dalen.

Via Ferratastigen vi går på är en trea på den sexgradiga skalan och den växlar från att likna en vanlig skogspromenad till att man klamrar sig fast så hårt vid stegjärn och stegar att knogarna vitnar.

LITE SENARE SKA VI ta oss över en annan passage. Det är en mycket brant ravin som man måste åka en sorts mycket primitiv linbana över. Jag åker först och det är en minst lika hisnande känsla som att stå på de små, smala stegjärnen. Efter mig följer

sen två engelska herrar som vi nyss träffat på stigen.

– Det här var verkligen en fantastisk upplevelse, säger David Troop från England och får medhåll av sin landsman Ken Bracey när de båda kommit över välbehållna.

– Måste man vara en adrenalist för att gilla sånt här, frågar jag de båda herrarna.

– Nej bara gammal och kanske lite av en spänningssökare, säger de skrattande i kör och avslöjar att de är 63 och 68 år gamla.

BROMSARNA HUGGER TAG i hjulen och bromsar ner farten en aning, men sen tappar däcken greppet i det lösa rullgruset och börjar glida. Jag släpper upp de båda bromshandtagen en aning för att däcken ska få fäste igen, men det hjälper inte. Farten bara ökar och det känns som att det kommer att gå åt helvete. Cykeln glider blixtnabbt över de små stenarna som lossnar från den mjuka jorden och börjar rulla ner för den branta backen. Det är som att däcken verkar vilja gräva ner sig rullgruset.

Jag vet att om de kommer ner för långt och jag inte lyckas få hjulen att börja snurra så det går att bromsa så handlar det bara om hundradelar innan cykeln välter och min kropp kommer att studsas ner för backen och det kommer att göra ont, väldigt ont.

Cykeln glider några meter innan den studsar till på en uppstickande tuva och får ett rejält kast. På något mirakulöst sätt lyckas jag ändå behålla kontrollen över cykeln och får den att gå i ställ. Med vänsterbenet i marken och med cykeln hårt vinklad

lyckas jag få farten att minska och ett litet ljus av hopp tänds om att jag faktiskt ska lyckas klara mig från att falla.

Cykeln fortsätter glida, men nu minskar farten snabbt och jag har äntligen kommit ner på ett lite planare parti. Hjulen hoppar till några gånger, men efter några ögonblick lyckas jag få cykeln att stanna.

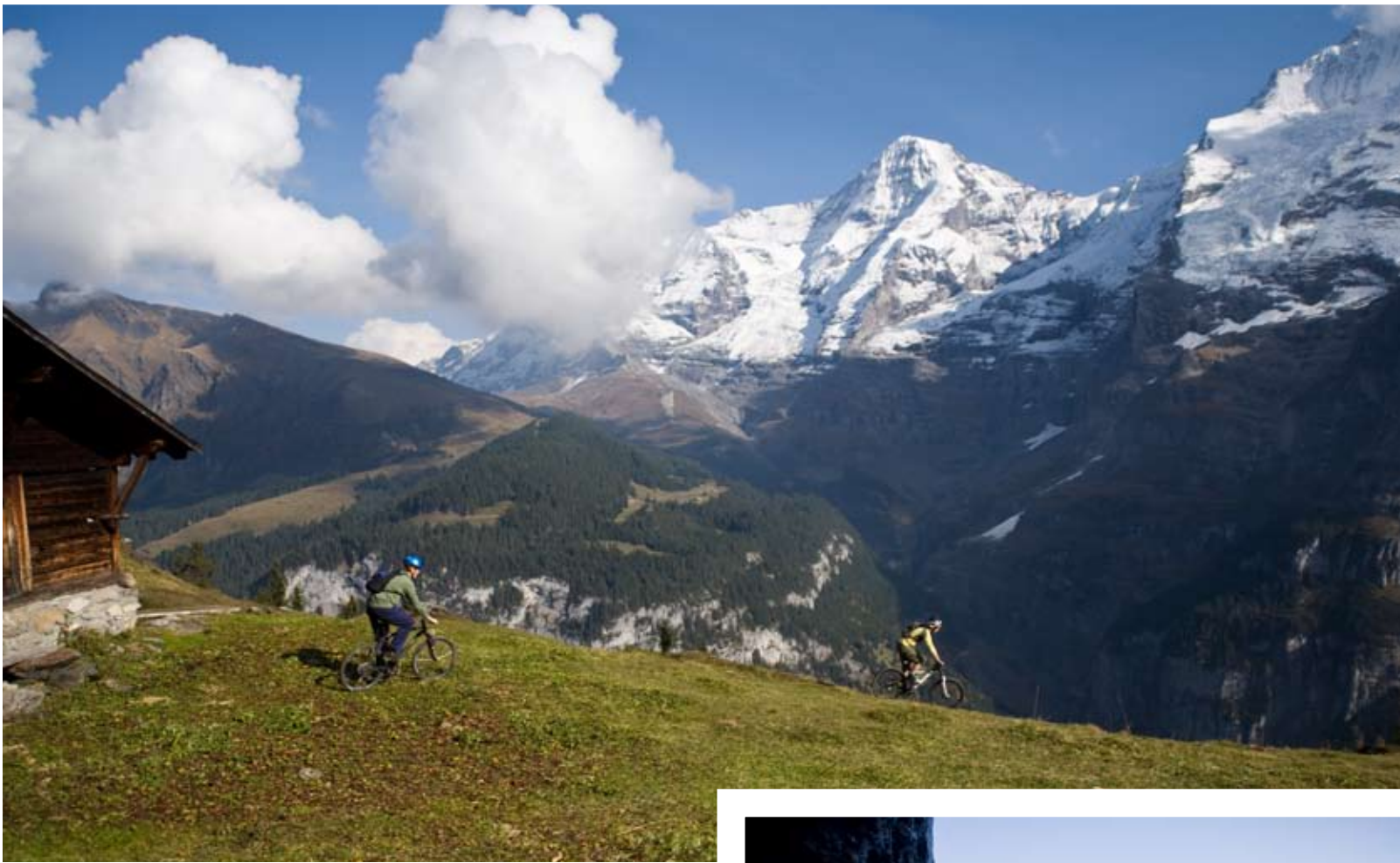
Jag står med benen på varsin sida om ramen och andas tungt och tittar på händerna som skakar av ansträngning och adrenalin. Därarna har visst sina skyddsänglar, tänker jag och skattar min lyckliga stjärna att det som oundvikligen borde ha blivit en rejäl krasch nu har undvikits.

Så lyfter jag blicken och ser mina medcyklare Thomas och Patrik långt där nere. Vilken otrolig tur att jag inte ramlade. Det hade varit en riktigt pinsam inledning att ramla i första bästa slutning i ett sällskap med en av Schweiz bästa mountainbikeåkare och en gammal motorcrossförare.

Jag rullar sakta ner för slutningen och sluter upp med de andra två. Ingen av dem såg vad som hände så jag väljer att inte säga något om det. Det enda som vittnar om hur nära olyckan var är kroppen som skälver av kicken jag fick.

En liten stund senare har vi cyklat upp för en backe och passerat både andra mountainbikeåkare och några vandrare.

THOMAS TÖDTLI som tillhör den Schweiziska eliten inom Four Cross och Downhill och som bor i Thun, en stad cirka två mil från Interlaken, har tagit med mig och Patrik till

Skärmflygare som svävar ovanför staden är en vanlig syn på eftermiddagarna. De landar oftast på det stora gräsfältet mitt i Interlaken.

FAKTA INTERLAKEN

För vem: Alla som gillar olika former av äventyrsaktiviteter och natur, här finns det mesta.

Bästa period: Sommarsäsong slutet av april – mitten av oktober, högsäsong mitten av maj – mitten av september med allra flest besökare juli - augusti.

Ta sig hit: Närmaste internationella flygplats är Bern, inga direktflyg från Sverige eller Köpenhamn, Lufthansa flyger via München. Till Zurich och Genève flyger de flesta större flygbolag inkl. lågprisbolag och det är lättare att hitta billiga biljetter dit.
Tåg Bern – Interlaken 1.10 h
Tåg Zurich - Interlaken ca 2.30 h
Tåg Genève – Interlaken ca 2.40 h

Ta med: Det finns flera äventyrsarrangörer som bistår med all nödvändig utrustning. Varma kläder för resa upp till Jungfrauojoch.

Invånare: ca 5500

Gästnätter per år: 900 000

Äta och bo: Finns ett mkt stort utbud av allt från 5-stjärniga hotell till hostel och camping. I matväg finns allt från gourmetrestauranger till snabbmat.

Mer info: www.interlaken.ch

ett av sina favoritställen att cykla på. Det är i området runt den lilla pittoreska alpbyn Gimmelwald, som ligger högt uppe på en bergssluttning.

– Runt Interlaken finns det många olika cykelleder för alla typer av åkare och totalt finns det mer än 32 mil leder i området, men det är få platser som kan mäta sig med utsikten här, säger Thomas när vi står och blickar upp mot de snöklädda bergstopparna i Jungfraumassivet på andra sidan dalen.

Patrik och jag är inte sena att hålla med. Landskapet är nästan överkligt vackert med det gröna gräset där vi står, de djupgröna partierna av granskogar som slingrar sig upp för de mörka bergssidorna på andra sidan och den vita snön som skimrar i solen uppe på de spetsiga topparna.

– Det är det här som gör att man kan cykla hur mycket som helst i det här området, fortsätter Thomas medan vi hänfört fortsätter titta på det omgivande landskapet.

SENARE PÅ EFTERMIDDAGEN är vi på väg för att äta middag och går genom Interlaken. Högt uppe i luften svävar några skärmflygare som sen landar på det stora gräsfältet mitt i staden.

Medan vi står och tittar på skärmflygarna som tar mark en efter en börjar hungern göra sig påmind och vi frågar ett äldre par vi möter, som verkar vara lokalbor, om de har någon restaurang att rekommendera

som serverar typisk schweizisk mat.

– Då bör ni prova en restaurang som heter Bären, den har funnits ända sedan 1674 och serverar sådan mat, säger kvinnan i paret och förklarar hur vi ska ta oss dit.

STÄMMINGEN INNE PÅ restaurangen är gemytlig med ett varmt ljus som sprider sig över inredningen i trä från de tända ljusen på borden och från oljelamporna som hänger i taket. På menyn erbjuds klassiska Schweiziska rätter som olika typer av Rösti, Cordon Blue, Racklet och Ostfondue. Vi väljer att prova ostfonduen som smakar ljuvligt efter en lång och ansträngande, men mycket rolig dag.

– Det är många som bor här i Interlaken som kommer hit, men det blir fler och fler turister som vill prova det lokala köket, speciellt de från Asien, säger Monica Amacher som driver restaurangen i fjärde generationen.

Mätta och glada går vi sen ut från restaurangen. Mörkret har lagt sig, men månen, som nästan är full, lyser upp bergen som omger Interlaken och ger de ett svagt, lite mystiskt skimmer.

– Det verkar bli en klar natt. Då blir det förhoppningsvis en lika fin dag imorgon också. Det är perfekt för i morgon blir det fler äventyr, säger Patrik med stor entusiasm medan vi går tillbaka mot vårt hotell.

